

لنډه کيسه

Ketabton.com

ليکوال : افتخارالله افتخار

« بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ »

د ڪتاب پيژنده

نوم رنڊي / لنڊه كيسه

ليکوال افتخار الله افتخار

ايڊيٽ ا.ر افتخار

ڪمپوز ا.ر افتخار

پښتني ڊيزاين ا.ر افتخار

تاريخ ۱۴۰۲ / ۰۴ / ۵

ڇپيل https://t.me/Aftekharullah_Aftekhar

فيسبوڪ Aftekharullah Aftekhar

واٽساف 00989908400450

په خپل نوم د خپرولو حق هيڻوڪ نه لري. حقوق له ليکوال سره خوندي دي

زما نشري شوي کيسي

۱ سپيڙلي بنهه / لنڊه كيسه

۲ ماته منظوره ده / لنڊه كيسه

۳ د بنهي خور سره / لنڊه كيسه

۴ رنڊي / همدا اثر

هيره دي نه وي چي دا ٽولي کيسي د Aftekharullah Aftekhar په
ٽلگرام کي موندلي شئي، بلڪل پري.

دالۍ

(هاغو ژونديو ته چې د محبت په نوم وژل شوي
او اوس هم د ميني ترانې په لور غږ وايي)

خپلي خبري

که په دې طمعه ناست يې چې يو وخت به هر څه بڼه شي نو همدا اوس پاڅه، ځکه که هر څه خپله سميدای شواى نو حرکت د څه لپاره دى؟ موخه مې دا ده چې تر کومه به پلار، ورونه د لور او خور حقونه د فرش لاندې کړي؟ پښتونو! که مينه کول درته د جونو جرم ښکاري؟ دا هم جرم دى. نه ورته غوږ ږدئ او نه يې اورئ. همدارنگه د پښتو په بالښت ډډه ووهه او د اسلام کتاب مطالعه کړه. چاته چې رب تعالی د خوښي اختيار ورکړي نو دې کې به ډير حکمتونه وي. بس کړه، له دې بې حايه پښتو او غيرت نه تير شه چې سبا پکې لور او خور څخه رنډی جوړېږي. په دې زه او ته ملامت يو. راځئ چې له خور او لور نه د هغې د رشتې خوښه انتخاب واورو. دا دې گاونډی نه، ستا لور او خور ده. په ډاډه زړه ورسره وغږيزه او وايې وره چې راتلونکې کې نه ته پښيماڼه شي او نه لور او خور.

دا كيسه به تاسې ته خپله وغږيزي چې حقيقت څه دى او څه څه گټې لري. ډاډه يم چې ما به د نوم انتخاب کې زياتی نه وي کړی، که مې ټولنه کې دا كيسې نه پيدا کيدې نو ما به داسې قلم نه روانوله. منم چې د رنډيو واقعي کمې دي خو که پام وکو له څاڅکي څاڅکي باران جوړېږي. راځئ چې د دې باران لپاره د امن چتر په سر ودر و لکه څنگه چې زوی انتخاب ورو منو، داسې که د لور او د خور نه منو، بايد وايې ورو او پريکړې ته يې احترام ولرو. ژوند دلته بيا نه راگرځي. هر کس بايد خپله مينه خپل حق ترلاسه کړي.

خبري نه اورېدووم خو که كيسه کې کومه تيروتنه شوي وه، د يو کوچني ورور په حيث راته بښنه او په گوته کړئ. زه ستاسې نظريو ته احترام لرم.

دا تاسې او دا رنډی لنډه كيسه...

ستاسې

افتخار الله افتخار

پيل

د شهادت په گوته يې پيال له د کونډې په زريعه تاووله يو دم يې په ورغوي د پيالې
ساه بنده کړه.

عصمت ته يې مخ کړ.

-زه يو نظر لرم!

عصمت له غرپ ورسته پيال له لاس کې ونيوله د اوريدو لپاره يې وريځې تندې ته
وځوځولي

جواد خبرې پيل کړې پيالې ساه واخيسته

-گوره اول مې واوړه بيا ورسته را غبريزه زه وايم د اسد د پام بدلولو لپاره هغه
بايد رندې ته بوځو کيدای شي له مينې يې زړه تور شي او نور به داسې سربداله
نه گرځي. يار! وخت ډير وشو دا دې کال ته نږدې ده چې مينه يې واده شوي او
هغه ورځ تر بلې خرابيزي کوم څه نه و چې مونږ د اسد لپاره ونه کړل وگوره
اته نهه مياشتې کيږي چې د بناړ هر پارک، کوڅه پرې گورو خو تاثير يې پرې
ونه کړ اوس ته ووايه؟

عصمت لنډ ځواب ورکړ.

-ډېر چټي فکر دې کړی!

بيا يې پاتې پيال له خولې ته پورته کړه له غرپ ورسته يې په اشاره ورته وويل چې
ځانله پيال په ځکه کړه

جواد بیا د پیالی خوله بنده کړه شیبه ورسته یې له خپلې مخې یو څنګ ته وخوروله.

- همدا ځای دې نښه وي ما په نن زمانه کې داسې مین نه دي لیدلي او که په اسد څه وشو بیا ته له مانه خفه نشي هو...

عصمت را نیغ شو خو خبرو کې جدي ښکاریده.

- یار ته څه په گډو وډو سر یې. ولې اسد یواځې ستا ملگری دی؟ او بیا ته ملا ته د شرابو ست کوي هغه د عاشقی تر څنګ یو ایمانداره ځوان دی که زه یې ومنم هغه یې نه مني. پوهیږم چې د هغې جدایي زپوولی خو څه وکړو مونږ ټولې هڅې وکړي آن وگوره ښار ته مو راوست دلته مې خپله حجره کې دیره کړ شپه او ورځ یې د پام بدلولو په هڅه کې یو اوس هم زه ملامت یم!؟

- چغې مه وهه زه درته همدا خبره کوم زنا داسې عمل دي چې د انسان له بدن نه د مینې ټوله نشه اوباسي. زه وایم چې دا مینه یې له دماغو والوزي او مونږ ته پخوانی اسد په لاس راشي.

- خو یار دا ستره گناه ده که دا کار هغه وکړي گناه کې مونږ هم ورسره شریکان یو.

جواد پوی شو چې دا یې راسره مني.

- په مینه کې ټینګار زمونږ ځواک نه بلکې مونږ کمزوري ښایي. اسد کمزوری شوی اوس به مو هره خبره مني.

خالي پیاله یې تر پتنوسه نږدې کړه ډډ بالښت ته عصمت تکیه شو.

- وبه گورو نن شپه یې سر درد کاوه ځکه مې حجره کې ځانله پرینود مونږ خو ټوله شپه په موبایل مصروف مخلوق یو کله یو سره غږیږو کله بل سره ځکه ستا خواته راغلم.

له یو څه بحث ورسته دواړو په موبایل کې سترګې ښخي کړې.

شپې ورځې ته ښه راغلاست وویل او خپله په مخه لاړه...

د سهار شین چای څکلو ورسته په بیګانې موضوع سره بیا وغږیدل جواد ورته وویل:

ما بیگا شرف ته مسج کړی و. نمبر یې رالیږلی اوس به ورته زنگ ووهم. دوهم زنگ جواب شو، له سلام کلام ورسته خبرې ته راغلل.

- خو کسه یاست؟

- اغه مونږ خو درې کسه یو خو کار یو کوي.

- ماته څه مشکل نشته. نوی شی دی، خوشحاله به مو کړي.

- بڼه، بڼه ادرس راکړئ؟

- ادرس اسانه دی خو د یو پروگرام څلور زره اخلم خبر بڼه وي چې بیا دلته شور نه منم.

- اغه سمه ده مشکل نه لرو.

- هه ادرس واخله د...

- سمه ده بیا درته زنگ کو.

اړیکه یې پرې کړه خو عصمت خندا ونیو جواد هم ورسره ملگرتیا وکړه بڼه شیبه یې پرې گپ جوړ کړ، ورسته روان شول.

لس دقیقې بعد اسد ته ورسیدل. د عصمت کوچني ورور د چایو لوبني ټولول. شیبه ورسته له حجرې ووت. له بڼه راغلاست ورسته دواړه د اسد خواته کیناستل اسد په خپلو ورینمنو وینتو کې گوتې پورته تیرې کړې، غټې سترگې چې لاندې حلقي یې سرې معلومیدې. دوی دواړو ته یې په خورن نظر وکتل بڼکلی مخ یې مسکا معاصره کړ په کرار وغږید:

څنگه یاست زما محافظانو بیا می کوم خوا وړې که څنگه او پوهیږئ بیگاه خوب کې هغه د خدای په قدرت جوړه شوی نیی...

جواد یې خبره غوڅه کړه پوهیده چې دا بیا د سیلاب او د هغې کیسه کوي.

- اسده گوره مونږ نن تا داسې ځای له بوځو چې تا یې تر اوسه فکر هم نه دی کړی!

اسد له خندا سره نیم وخښیده.

- لکه چې زندان له مې بیا یئ ها؟

دری واپرو وخنډل، عصمت دیوال ته ډډه شو.

- نه یاره له دې هم بدتر دی خو ستا لپاره بڼه دی زمونږ په فکر!

- یارانو ما د ژوند خوږو سره خدای په امانی کړې اوس زه له دوزخه هم نه
پیریم!

جواد پوه شو چې دا اوس زمونږ د یاری په نشه کې غږیزې خو باید خلاصه
ورته ووايم عصمت ته یې اشاره وکړه او د نه کولو خبره یې د ژبې سر ته
راوسته او کرار یې پوکی ورکړ.

- اسده دا ځل مونږ تا د یوې رنډۍ خواته بیایو!

همدومره یې وویل خو د مخ رنگ یې وتښتید، نور د ویلو ځواک یې نه درلود.

هغه د لاس گوتمي سره مشغول و، پرته له دې چې په قهر شي او یا ورته
وگوري په ارام یې لنډه جمله بیان کړه.

- مینه باید نیکمرغي راولي نه ناروغي.

جواد ته خو دې خبرې مرگ ورکه خو عصمت ځان رانیغ کړ.

- منم چې دا لار غلطه ده خو ستا د ویاړ لپاره وایو ته باید خوشحاله اووسی.

اسد له گوتمي سره لوبې کول پریښود، بره یې ورته وکتل.

- د ویاړ ورځ که یوه ورځ وي خو د بې نومی له سلو کالو ژونده غوره ده، ته
چې څه ته د ویاړ په نظر گوري هغه ویاړ نه دی. وروره بد نامي او بد نومي ده
هم دلته او هم هلته. د شهادت گوته یې پورته ونيوه.

دا چې جواد یې د راضي کولو ژمنه کړې وه، ځان کې یې بیا قوت راپیدا کړ خو
بل ډول وغږید سره د غوسی.

- اسده! که راسره لار نشوي، قسم دی چې ټول عمر دې ونه بینم او نه به درسره
وخاندم ما هم مړ وبوله.

اسد په لومړي ځل دومره لویه خبره واوریده. د دوی په یارانې کې تر اوسه داسې
نه و شوي چې یو بل دې په معمولي خبره خفه کړي. دا نو ورته گرانه تمامیده

حُکله چې کتل یې دوی ماسره څومره خفه دې اوس دا ناروا هم زما لپاره کوي زه د خپلې مینې گناهگار یم.

- سمه ده شور مه جوړوه! حُم در سره.

دواړو ترې غیر په یوه خندا تاؤ کړه.

درې واړو په حُان گوتې ووهلې خو اسد دومره خیال د حُان ونه که شیبه ورسته د جواد په موټر کې راغلی بیرته سپاره شو او د رنډی مالک ته یې زنگ ووهه چې زموږ تر تگ او راتگ پورې باید هیڅوک نه وي، مونږ در روان یو. دا چې د رنډی مالک د پیسو اوریدلې وو، په خلاصه سینه یې ورته بڼه وکړه.

نن چې په اسد کوم قیامت راتلونکی دی، هیڅوک نه پوهیدل. د ښار گڼه گڼه مځ په زیاتیدو وه، خاموشي د بڼپو لاندې کیده.

موټر په سرای کې ودرید. درې واړو حُانونه عجیب احساسول، لویه وجه دا وه چې دا قدم ورته لومړی و.

د ادرس سره سم مخته تللي و، د ښار لږې څنډې ته خام او پښو کورونو کوڅه کې یې د یو کور ور ته څو ضربې ورکړې، ور زر خلاص شو. مخکې له بڼه راغلاسته یې په کور ننویستل، د رنډی مالک له وره کوڅه کې سر بڼکته پورته تاو کړ، زر شاته شو، دروازه یې بنده کړه او همدلته لنډې کوتې ته یې دننه کړل. دا کور ډیر پراخه نه و خو دوه کوتې یې عمومي دروازي ته مخامخ لږې څنګ ته پرته وې او دا یوه د دروازي سره بیخي جوخته تقریباً تر منځ یې اووه متره صاف دالان یې لره. کوټه کې درې کسه خاموش او یو غږیده خبرې یې دوی ته ډیرې عجیبې او نوې ښکاریدې. اسد سر تپت اچولی و، جواد وویل:

مونږ ته یې څه چې پیغله او دې کار سره نوی ده زموږ دا یو ملگری لږ د زړه بیمار دی بس دا مو راوستی سړیه باقی مونږ دوه دا کار نه کوو هو د رنډی مالک د لاس په خوځولو قناعت بڼوونکی و غږیده.

- تاسې له حُانه لیوني مه جوړوئ داسې جینی په ټول ښار کې نه پیدا کیږي یو خوا ښایسته او بل خوا ډیره نرمه ده زه خو وایم په وار وار ورځئ سبا به ارمان کوئ خو بیا داسې شی نه میلاویري...

عصمت یې خبرې ونيولې.

- گوره مونږ وایو چې یو کس دی بس یو دی. ته اوس د پیسو لپاره راته د غر نه غوښه مه جوړوه!

- سمه ده خو تاسې په باغ تیریرئ او منې نه خورئ. بیا داسې وکړئ زه د یو پروگرام څلور زره اخلم. پیسې راکوه او ملگری مو ورلیږئ هغه ستاسې شی آماده دی.

جواد زر جیب ته لاس کړ، له بتوی یې غټ لوتونه جلا او سړي ته یې لاس کې کینودل.

سړی مسکی شو، نوي لوتونه یې له نظره تیر کړل، اسد ته یې وویل:

-ورځه ځوانه او د ځوانی مستي دي وباسه!

اسد ملگرو ته وکتل.

هغوی د سترگو په اشاره ورته وویل چې ورځه!

د رنډی مالک کړکی ته مخ کړ:

-هه هاغه مخامخ کوټه ده ورځه ورځه بنه ډاډه.

اسد ورته بد بد وکتل، ملگرو یې دیکه کړه:

-ورځه کنه ځله ناست یې!

له کړې ژمنې په شا کیدلی نشو مات مات پورته شو د کوټې له وره په وتو و چې عصمت د رنډی مالک ته وویل:

که هر څومره وخت یې نیوه مزاهمت به ورته نه کوی زه د هر ساعت دوه زره درکوم.

هغې ورته په سینه غبرگ لاسونه کینودل.

اسد له کوټې بهر څو نا زړه کرار کرار قدمونه واخیستل مخامخ کړکی نه پرې د ولارې پیغلې نظر ولږید د بدن وینه یې گرمه شوه د زړه زربان یې ان په خپله اوریدل د سترگو اوبسکو یې ځان لویدو ته آماده کړ. یو قدم شاته لاړه غبرگ لاسونه یې خولې ته یوړل او کلکه یې بنده کړه پوهیدله چې چیغې مې تر اووم اسمانه رسي غابنونه لکه ماشوم چې یخ ووهي داسې کړسیدل په زړه یې څه

بوج شو غوښتل يې را بهر يې کړي په اوبنکو لامده لاسونه يې له خولي جلا کړل په بنده بنده ژبه گويا شوه:

خدایه مینه مینه په داسې خای کې وینم

چې کتل يې راته ډیر ښکاري بې خونده

را روان کس نه هماغلته ساه واخله

یا خو ما کړه له دې ژوند نه بې ژونده

اسد د انگر منخ ته راورسید، جینی یو دم منډه کړه، کړکی پرده خوره شوه، ور یې بند کړ، شاته راغله، پرده یې ونيوه، له کړکی یې بیا بهر وکتل. اسد را نږدې کیدو کې و، د الماری تر څنګ په سینګار میز پروت د میوو رقاب تر څنګ یې چاقو ته پام شو. تیزه تاوه شوه چاقو یې را پورته کړ څوکه یې اسمان په طرف سترگو ته یې نیغ ونيو اسد دروازي ته ودرید خو زړه یې نه کیده چې دروازه ووهي!

د جینی خبرې قاتلانه شوې، اوبنکې یې په ورغوي پاکې کړې، لاس یې د تشې نه په لاندې برخه رابنکه، چاقو ته مخاطب شوه:

په یاد ولره که اسد زما غوښتونکی شو نو ته ځان کې د حضرت ابراهیم د چرې خوی پیدا نه کړې باید چټک کار وکړې، یو به ختمن له منځه وړي.

له دی سره دروازي یوه کراره ضربه وخوړه.

د جینی د سترگو گاتي د دروازي طرف ته تاؤ شول بیرته یې لاندې رقابې ته کږې کړې. لاسونه یې ښکته شو. د مالګې له کوتې یې سر جلا، بیا یې ټول پیاله کې خالي کړ. پیاله دوه گوتې مالګې ونيوه، له جیک نه یې پکې اوبه واچولې. دا ځل پیاله پوره ډکه شوه.

دروازه کرار وټکیده، جینی شاته وکتل بیا یې اوتر پیاله کې چاقو ښخ کړ، حرکت یې ورکه. اوبه او مالګه یې سره یو کړه، پیاله یې خولي ته پورته کړه، بې له دمې یې پیاله خوله کې خالي کړه. سخته وټوخیده خو په خوله یې لاس کینود چې

غږ بهر ونه وځي. د سينگار ميز هنداري كې يې ځانته وکتل پوښتنه يې ورڅخه وکړه:

-بايد غږ كې مې تغير راشي !

رښتيا هم غږ ډډ شوی وو لکه ستونۍ يې چې پاره پاره کړی وي.

زړه كې خوبه شوه خو ظاهرًا نه معلومیده. سمدستي يې له خپل څادره کلک تمبوزک وواهه، چاقو يې انتخاب ځای كې کيښود، اوښکې يې پاكي کړې، مخ يې دروازي طرف ته کړ لکه دوزخ ته چې روانه وي. دومره نا زړه دروازي ته نږدې شوه، کونډه يې لاندې کش کړه، ور خلاص شو، بيرته په شا لاړه. ديوال سره پروت چپرکت ته په فاصله كې مخامخ ودریده، زړه يې زيات درزیده، لاس يې پرې کيښود.

د دروازي اوار کرسار شو. اسد بوټونه وښکل، کوتې ته داخل ننوت خو بره يې نه کتل. جينۍ له موقعي گټه واخيسته تيزه لاړه د ور کونډه يې بيرته بره ور ورسنه، راتاو شوه خپل ځای كې ودریده. اسد ډير شرم محسوساوه. همدلته ودرید.

له خولې يې کوم حرف نه واته جينۍ ورته د ناستې اشاره وکړه تاؤ شو چپرکت كې کيناست نظر يې فرش كې وښلولو خبرې يې پيل کړې:

هيله ده تاسې خفه نشئ. زه ملگرو دلته په زور او مجبوري راوستی يم. زما د کار سره هيڅ زړه نه لږي او نه تاسې ته گوتي در وړم. تاسې ارامه اوسئ.

جينۍ ارامه ساه واخيسته خو د اسد غږ پسي ليونی وه ډير خور پرې لږیده. په سترگو كې ډنډ اوښکې يې بيا د څادر په څوکه پاكي کړې. غوښتل يې چې ورمنډه کړي او کلک يې غيږ كې ونيسي خو داسې يې نشو کولای. اسد د پخوا غونډې تازه نه ښکاریده ډير بدلون يې کړی.

جينۍ رقابې له پام شو، ور لنډه شوه، را اوچت يې کړ. د اسد څنگ ته يې په چپرکت کيښود. په پره پره غږ يې وويل:

-دا واخله وخوره!

اسد منو او مالتو ته وکتل سر يې وخوځاوه:

-نه يې خورم مننه.

د جينۍ له خولې ناخاپه ووتل:

-او هو ستا خو منې خوبښيري کنه څنگه يې نه خوري؟

اسد جتکه وخوره، جينۍ په کړې خبره پښيماڼه شوه. بيا يې اوږده کړه:

-مطلب مي نن سبا ځوانان منې ډېرې خوبښوي.

-هو ما هم خوبښولي خو اوس مي عادتونه بدل کړي.

جينۍ په فرش گونډې ووهلې په خپلو پوندو ورته مخامخ کيڼاسته.

-ولې دې عادتونه بدل کړي؟ ته ځوان يې پس له ماتې بايد بيا ځان جوړ کړې د پخوا په شان.

-ستا خبره سمه ده خو زړه چې مات شي د پخوا په شان نه جوړيږي.

جينۍ ځان ناخبره واچو.

-تاسې په مينه کې ناکام شوي ياست؟

-په مينه کې ناکام که بيا امتحان ورکړي، کاميابيږي خو ما هغه او هغې زه بايللي يم او د بايلاتو لپاره بيا امتحان نشته.

جينۍ يې څيره کې سترگې داسې ښخې کړې وې لکه څه چې پکې ترې ورک وي. سرې شونډې يې د تېوزک لاندې وخوځيدې:

-هغه کم بخته جينۍ څوک وه؟

په داسې حال کې چې اسد له خپلو گوتو سره مصروف وو، په ډک زړه يې کيسه پيل کړه:

يوه د جنت مرغۍ، د کوهي قاف ښاپيري، زما د مينې ليونۍ او د ځمکې سپورمې وه. هغه شاعره نه وه خو ځينې وخت د حالاتو په کتو يې له خولې بيتونه وتل. مونږ سره نږدې له اووه کالو يو بل پيژندل باور وکه د پيغلو ډله پرې ښکلې ښکارېده. د هغې غږ مې په ډک شور کې پيژانده. د خوند خبره دا وه چې گاونډۍ مې وه. زما له خاطرې به کومې بهانې نه وې چې دې به کور کې جوړولې تر څو ما وويني. په کومه ورځ به مو چې يو بل ونه ليدل، مونږ ته خوب نه راتله تر

هغې چې سبا به مو ختمن لیدل کول. زمونږ په مینه تنها زمونږ کورنۍ نه، چارچاپیره گاونډیان او داسې نور کلیوال هم پوهیدل. باور وکه مونږ به په مثالونو کې یادیدلو. زمونږ جوړه خاص بلل کیده. هغې به چې د راتگ لپاره بانه پیدا نشوه کړای بیا به زمونږ کور ته په دیوال را چپه وه. او رښتیا دې کوټه کې د لونگو بوی زیات دی زما د لونگو بوی خوبنیده هغې به همیشه په سینه پاس لونگ گرځول، د زلفو په کمڅو کې یې هم نغښتي ول. هغې لیونۍ زما له هر عادت سره مینه لرله زما خوبنیده چې هغه راته داسې مخامخ کیني لکه ته چې ناسته یې او اتفاق ته وگوره زما سور رنگ خوبنیده او دا کوټه له سور رنگ نه ډکه ده. هاهاما دې سره خندا ونيو خندا کې یې غږ ورک شو ورسته بدلون سره واریدل شو دواړو سلگۍ وهلې یو بل ته مخامخ خو وخت یې تر منځ داسې غرونه درولي و چې ږنگیدل یې د انسانانو نه د دیوانو کار وه دوی فکر کاوه گوندې مونږ سره ټوله نړۍ خفه ده خو داسې نه وه یواځې تری قسمت په څنگ و خو که خبرې یې کولای شوي ويلي به یې وو ورته:

ستا مینه ستا په وړاندې تاته ناسته

ورشه تاؤ کړه ترینه غبرگ دواړه لاسونه

یو خدای روند کړی و خو چې بله بینا وه هغې غږ نه کاوه.

جینې په مخ دواړه لاسونه کیښودل ډیر زړه یې وکه چې ور منډه کړه غیر کې یې ونیسي ورته ووايي چې:

هغه لیونۍ زه یم.

ما پسي ستړیه!

دمه شه زما غیرو کې،

سلگۍ مه وهه زما درسره زړه چوي.

خو داسې نه کیده. نیغه پورته شوه، بلې کوټې ته لاړه، خوله کې یې غوټه څادر کیښود، بڼه یې وژړل. تیر وختونه یې ذهن کې تاویدل. پینې یې وترپولي، څو سوکان یې ځمکې ته ورکړل، پلار ته یې د بنیرا لپاره لاسونه پورته کړل خو دا تری هم نه کیده. له خولې یې صرف یوه جمله بار بار وتله « ولي پلاره؟ »

حُان یې راټول کړ، له د چایو ډک ترموز یې سره د بورې او ډوډۍ راوخیست، واپس د اسد خواته لاړه. پیاله یې ډکه کړه، په پټنوس کې یې د ډوډۍ تر څنگ کینوده. اسد ته یې مخامخ په فرش نږدې کړه، هغه یې په لیدلو حیران شو. پوښتنه یې وکړه:

-ته څه پوهیږې چې زه له خوږ چای سره ډوډۍ خورم؟
له جینۍ نه لار ختا شوه.

- اغه! دغه! اغه! دد دلته چې څوک راځي، مونږ ورته داسې چای ورکو تنه لکه چې په اول ځل راغلی یې؟
اسد خبرې سره بیرته دمه شو. حیرانتیا یې ختمه شوه.

- هو اول ځل دی او دا هم په اول گورم چې تاسې داسې میلمستیا هم ورکوئ!
جینۍ د پاتې کیسې غوښتنه وکړه او د اوریدو لپاره یې حُان جوړ کړ.

پیالې نه گرم تپونه ختل، د اسد یې بره مخ وهله پاتې کیسه یې راوخیسته:

-هسې دا کیسه خو پوره ناول دی زه هم دلته ډیر وخت نشم پاتې کیدلی. ستاسې د رزق مخه نیولې کیږي. لنډه یې وایم د ښار نه مې دوه ملگري راغلي وو، مازیگر سره د خوږ په غاړه ناست وم یو بل گاونډی کې چې زما له هر رازه خبر وه ساه او تیگاه مخې ته ودرید، بې له سلامه یې راته وویل:

-اسده ته بې غمه ناست یې او هلته یې ستا مینه کوژده کړه!

دې کس به نور څه هم ویلې و خو زه په حُان نه وم پوی شوی چې په هوش کې شوم سیروم مې لاس ته تیر و ما یې پیپ په شرق له لاسه جدا کړ. ملگرو نیولی خو زه نه پاتې کیدم. له دواخانې مې ډیر مزل کړی و. غوښتل مې چې د جینۍ پلار وولم خو دا مې احماقانه فیصله وه. ما زور واهه چې یو څو کلکې څپیرې مې مخ ته ونيول شوې. ایله مې پام واوښت. هماغه د ښار ملگری جواد وه. بیا یې کینولم او نصیخت یې راته شروع کړ. رښتیا هم اوبه له ورځه تیرې وې. زما مرکه پرې یوه سهار وه. بل ماښام خو غریبې مې مخه نیولې وه. خو څو ورځې ورسته پوهه شوم چې د ښار کوم مالداره کس پرې مرکه کړې او بې له دې چې معلومات وکړي، د پیسو په بدل کې یې ورکړې. له واده یوه نیمه میاشت پس د هغې مالداره کس درک ونه لږیده، کور یې هم بدل کړی و خو پلار او ورونو

یې پرې پیسې اخیستی وي. بیا یې د مظلومي لور پاڼه وا نه روله خو رښتیا ده چې

زوی د ادم زنده باد

لور د حوا په هوا

افتخار په شاعری کې ډیر ښه غږیږي. دلته پلاران فکر کوي چې لور د خزان د ونې هاغه سپکه پاڼه ده چې باد هر خوا یوره پروا نه کوي. دلته زوی ډیر محترم دی خو « لور یا د کور ده یا د گور » زر افسوس په دې مثل د پښتنو.

کیسه راټولوم هغه چې هر چیرې وي خوشحاله دې اوسي او زه ډاډه یم چې د زوی نوم به یې اسد وي. یوه خبره بله چې زه یې له ډیر وخت خوب کې ونیم. همیشه اوبو اخیستی وي خو ماته نه ښکاري خو بیگا چې راته ښکاره شوه ما ورته کتل خو لاس مې نه وړ کاوه نه پوهیږم چې هغې سره څه روان دي؟ له سترگو اوبنکه پیاله کې ولویده کوټه په یو څاڅکي بیا خاموشی و نیوه خو دا خاموشي په سلگیو ماتیدله دوه مین سره یو بل ته ژاړي. وخت هم عجیبه کاني کولې ملاقات یې د مینو داسې حای ته راوست چې باید نه وی شوي خو د پلار بې پروایي د لور اینده داسې جوړه کړې وه چې خپل عاشق ته یې له شرمه ځان نشو معرفي کولی.

اسد پورته شو.

- هسې راسره ژاړې ته زما څه یې باید په خپل قسمت وژاړې چې د داسې ډیرې میلمنه کړې یې باور وکړه له زړه درته خفه یم خو له وسې مې نه ده پوره چې ودې باسم. ما همیشه د رنډیو له خولې کیسې ناولونه لوستي خو نن درته ما کیسه وکړه جالبه ده کنه ده؟ ههها باید تا واورو خو بښنه غواړم ستاسې وخت نشم نیولی زه ځمه اجازه را کړی.

جینی را ولاریدو کې وه چې ویې ویل:

د رنډیو کیسې واقعي چې دردونکې وي خو که ما درته خپله کیسه وکړه له پښو به دی ساه وخیجي.

اسد دا خبره دومره زړه ته ونه لیږله او نه پرې پوهه شو خو جواب کې یې ورته وویل

- الله ﷻ دي له دي سپک بازاره ازادي په نصيب کړه.

تاو شو دروازي ته، جيني پسي غږ کړ:

- دلته خو چې هر کس راغلی بیرته تگ کي د موبایل نمبر غواړي خو تا ونه غوښت. کپري چې زما نمبر وليکي؟ هيله ده سوال درته کوم.

زړه يي بيا را پک شو...

- بښنه غواړم ما سر کي وويل د ملگرو لخوا مجبور شوم چې راغلم هسي نه خولي نه مي درته داسي څه ووځي چې خفه شي!

له دي سره يي ور خلاص کړ دا چې بوتان په پښو کړي يو لاس يي د دروازي بيخ کي او په بل لاس يي بوت پښي ته جوړواه، جيني پرې بيا غږ وکړ. اسد پسي بره وکتل د جيني شاته الماري کي يي په تصوير سترگي ولږيدي!

دروازه خپله بنديدو کي وه چې د گوتي نوک يي تري ونيو يو اخ يي له خولي ووته جيني را منډه کړه چې گوتي يي وتري خو د اسد پام هاغه نيم تصوير ته و چې پوره نه ښکاريده کوشش يي کاوه چې تصوير پوره وويني زړه کي يي څه ټکه لويدي و. جيني د څادر پيڅکه وشلوله، په ځان پوهه نه وه چې تمبوزک يي خلاص شوی و. د اسد زخمي گوتي نه تاوه وه تر څو ويي تري هغي پرې غږ وکړه:

-څه کوي!؟

جيني چې سترگي پورته کولي، نيم څادر يي پښي لاندي نيول شوی وو. اسد پوی شو چې څادر يي له مخه لويدي. جيني سر راپورته کړ خو اسد تري مخ واړو او

دا يي دروازي کي همداسي پريښوده. خلاص مخ يي پسي کتل چې د کور لويي دروازي خواته په داسي حال کي روان دی چې وينه يي له گوتي څاڅي. ملگرو ته يي چيغه کړه. ملگري يي سره د هغي کس چې د جيني خاوند و، را ووتل. اسد پسي بهر په وتو کي وو چې د جيني خاوند غږ کړ:

-نيبلي! وه نيبلي! لکه چې گاک دي بيا ځانته نه دی پريښی ها؟ زه به تاسره گورم

اسد د نيبلي د نوم اوريدو سره ټول څه چې يي ليدلي وو، په ذهن کي تتي څپي ووالي. هاغه د لونگو بوی، سور رنگ، د جيني ناسته، د منو کلک ست، د چايو

سره وچه ډوډی او په تېره هاغه نیم تصویر. موده ورسته یې د نبیلې نوم واورید هغه خبره یې ورته یاده شوه:

- (که ما درته خپله کیسه وکړه له پښو به دې ساه وخیجې) غوښتل یې په کور بیرته رامنډه کړي خو د بدن غړي یې سست شول، له پښو یې ساه والوته. عصمت وویل:

ونیسې لاس یې زخمی شوی. بې هوشه شو. جواد په شاه تر موټره یور، سیده یې تر عمومي لنډ هسپتاله ورساوه. عاجل واک یې داخل کړ. دواړه ملگري ورته او تر او تر کیدل. پنځلس دقیقې ووتې، اسد په هوش کې رانغی. جواد عصمت په اوږه وټپاوه:

-دیکخوا وگوره!

عصمت سر راپورته کړ په څنگ یې وکتل رښتیا هم حالت ډیر عجیب وو، ویې لیدل چې شیبې مخکې چاسره ناست و په وینو ککړ په تزکیره کې یې یوه زنانه اچولې، عاجل خونې ته را داخل کړه خو نبیلې ساه ورکړه. پولیس یې تر څنگ نږدې را ورسیدل. سړی یې د جینې په قتل ونيو.

خو په دې راز یواځې اسد پوهیده چې قاتل د نبیلې خاوند نه، نبیله خپله ده!

خو حقیقت دا دې چې د نبیلې قاتلان پلار او ورونه وو.

پای / ایران / شهریار

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**